

[Socialministeren]

for dem, der er blevet dårligt stillet før, ikke ved at forringe den for dem, der er blevet særlig godt stillet i forhold til lovgivningen. Derfor vil den nødvendige lovgivningsmæssige tilpasning nødvendigvis komme til at koste penge, og derfor må den nødvendigvis også komme til at foregå gradvis. Derfor er det også rigtigt, når hr. Albertsen her fremhæver, at det ikke kan nytte noget at forcere denne udvikling frem, når det kommer til at koste milliardbeløb.

Jeg vil i den forbindelse gerne sige til hr. Gammelgaard, at det er ingen udvej at pege på den sociale pensionsfond. Problemet her er jo ikke at gå hen og finde en stabil penge, som vi kan bruge af, eller obligationer, som vi kan sælge og så bruge pengene. Problemet er, at hvis vi udbetaler større ydelser, fører det til et større forbrug, større efterspørgsel og herunder også større efterspørgsel efter udenlandske varer, og dermed bringer det vores økonomiske politik i fare. Så enkelt er det, og det problem løser man ikke ved at tage pengene fra et eller andet, som vi kalder den sociale pensionsfond.

Jeg vil gerne sige, at det ville glæde mig, hvis der ud af denne debat kunne komme et forsøg på at hjælpe hinanden til efterhånden at ajourføre lovgivningen i den retning, som vi er enige om her, men jeg vil gerne sige samtidig, at det vil være overordentlig u hensigtsmæssigt, hvis man presser regeringen til at fremskynde det mere, end vores økonomiske bæreevne kan holde til.

Det kan ikke nytte noget, at partiernes økonomiske ordførere den ene dag bebrejder regeringen dens udgiftspolitik og kræver, at den skal skære ned og begrænse kasseunderskuddet, hvis man den anden dag ved firkan-tede folketingsbeslutninger pålægger regeringen at fremsætte udgiftskrævende lovforslag. Derfor må denne sag have sin tid, den må modnes, og jeg vil gerne som min afsluttende bemærkning her tilsige i hvert fald min medvirken til, at vi efterhånden får løst op for disse ting og finder fælles veje til at løse et problem, som jeg tror at vi alle finder er svært at leve med i det lange løb.

Albertsen (S):

Jeg vil gerne sige til hr. Gammelgaard, ligesom også ministeren gjorde opmærksom

på det, at den løsning, som hr. Gammelgaard påpegede, har ikke ret meget grundlag.

Afkastet fra pensionsfonden er netto, den skal værdisikres. Det ved hr. Gammelgaard sikkert, men det har han åbenbart glemt i farten, og det vil sige, at det reelle afkast er noget med en 600 mill. kr. om året. Hvordan vil hr. Gammelgaard så klare det, som han så smukt udtrykker sympati for, men som altså koster godt 3 mia kr.? Der mangler jo 2½ mia kr. Og det samme må de andre, der har udtrykt sympati for det, der ligger i forslaget, være elskværdige at komme og fortælle.

Uanset hr. Steffensens mange fortræffelige bemærkninger og venlige formuleringer må jeg sige, at jeg savner stadig væk en anvisning på, hvor pengene skal komme fra. Skal der spares andre steder? Skal der nye skatter til? Summa summarum, hvis man siger ja til det her – og jeg har ikke noget imod at sige ja, jeg har noget imod at prioritere det, nøjagtigt som man her har lagt op til det – skal man sige til den aktive, producerende del af befolkningen: nu har I at yde noget mere, for at nogle af den ældre årgang kan få nogle bedre levevilkår? Det er en tanke, som jeg meget gerne hylder, men det er bare den filosofi, man må være realistisk nok til at fortælle befolkningen.

Så vil jeg sige, at når dette er sammenknyttet også med samordningsfradraget, er det for så vidt lidt af en misforståelse, og jeg havde nær sagt, at den stakkels socialminister er blevet involveret i noget, som i og for sig ikke er hans bord, for det er et aftaleforhold mellem tjenestemandorganisationerne og finansministeren. Hvis man kommer herfra og uden videre siger, at nu skal det absolut være sådan og sådan, tror jeg nok, at tjenestemændene, som jo er en væsentlig part i denne sag, vil sige: det vil vi gerne have et ord med om. Og her taler vi altså om en gruppe, som i forhold til den øvrige del af befolkningen pensionsmæssigt er bedre stillet. Derfor må jeg sige, at når fremskridtspartiet i den forbindelse siger noget om samordningsfradraget, må jeg gå ud fra, at det var lidt af en misforståelse, for det er ikke ukendt, at fremskridtspartiet ønsker tjenestemandspensionen som begreb fjernet, hvis det måtte få magt, som det har agt.

Hvis jeg skulle prioritere, måtte det i første række dreje sig om økonomiske reformer